



Ældste Carlos H. Amado
De Halvfjerds

Kristus, vor Forløser

[Forløserens] offer velsignede alle, fra Adam, det første menneske, til det sidste af alle mennesker.

Jesus Kristus, Guds Søn, blev født og døde under usædvanlige omstændigheder. Han levede og voksede op under ydmyge forhold, uden materielle ting. Han sagde om sig selv: »Ræve har huler, og himlens fugle har reder, men Menneskesønnen har ikke et sted at hvile sit hoved« (Luk 9:58).

Han modtog aldrig hæder, gunstbevisninger, anerkendelse, ej heller særlig behandling fra jordens ledere eller fra sin tids religiøse ledere. Han sad heller ikke til højborde i synagogerne.

Hans forkyndelse var enkel, og selvom store skarer fulgte ham, bestod hans tjenestegering altid af at velsigne folket en efter en. Han udførte utallige mirakler blandt dem, som tog imod ham, som den, der var sendt fra Gud.

Han gav sine apostle myndighed og magt til at udføre mirakler og »store gerninger« (Joh 14:12) end dem, som han udførte, men han gav dem aldrig det privilegium at tilgive synder. Hans fjender blev harmfulde, da de hørte ham sige: »Gå, og synd fra nu af ikke mere« (Joh 8:11) eller »Dine synder er [dig] tilgivet« (Luk 7:48). Den ret tilhørte kun ham, fordi han er Guds Søn, og fordi han ville betale for disse synder med sin forsoning.

Hans magt over døden

Hans magt over døden var endnu en guddommelig egenskab. Synagogeforstanderen Jairus bønfuldt »ham om at gå med hjem, for hans eneste datter lå for døden; hun var omkring tolv år« (Luk 8:41–42). Mesteren hørte hans bøn, og mens de var på vej, kommer en tjener Jairus i møde og siger til ham: »Din datter er død. Gør ikke Mesteren mere ulejlighed« (Luk 8:49). Da Jesus kom hen til huset, sagde han, at alle skulle gå udenfor, og med det samme tog han hendes hånd og sagde til hende: »Rejs dig op!« (Luk 8:54).

Ved en anden lejlighed, mens han var på vej til byen Nain, mødte han et begravelsesoptog, hvor en enke græd, fordi hendes eneste søn var død. Fuldt af barmhjertighed rørte han ved båret og sagde: »Unge mand, jeg siger dig: Rejs dig op« (Luk 7:14). Da folket så miraklet, udbrød de: »En stor profet er fremstået iblandt os, og Gud har besøgt sit folk« (Luk 7:16). Miraklet var endnu mere bemærkelsesværdigt, fordi de allerede havde erklæret den unge mand for død og var på vej hen for at begrave ham. Med to unge mennesker, der var blevet bragt til live igen, forbløffede hans myndighed og magt over døden de troende og fyldte modstanderne med frygt.

Den tredje lejlighed var den mest imponerende. Martha, Maria og Lazarus var søskende, som Kristus ofte besøgte. Da folket fortalte ham om Lazarus' død, blev han der to dage, før han tog af sted for at tage hen til familien. Da han trøstede Martha efter broderens død, vidnede han klart for hende: »Jeg er opstandelsen og livet; den, der tror på mig, skal leve, om han end dør« (Joh 11:25).

Da Frelseren bad de sørgende om at fjerne stenen fra graven, hviskede Martha forsigtigt til ham: »Herre, han stinker allerede; han ligger der jo på fjerde dag« (Joh 11:39).

Så mindede Jesus hende kærligt om: »Har jeg ikke sagt dig, at hvis du tror, skal du se Guds herlighed?« (Joh 11:40). Og da han havde sagt det, råbte han med høj røst:

»Lazarus, kom herud!

Og den døde kom ud« (Joh 11:43–44).

Efter Lazarus' fire dage i graven stod Guds Søns fjender med uigen-drivelige beviser, som de ikke kunne ignorere, nedtone eller fordreje, og irrationelt og ondskabsfuldt besluttede de »fra den dag af ... at slå ham ihjel« (Joh 11:53).

Den nye befaling

Senere hen i Jerusalem fejrede den levende Kristus påskemåltidet sammen med sine apostle, indførte nadveren og gav dem befaling om at elske hinanden gennem oprigtig tjeneste.

Hans lidelser i Getsemane

Efter dette viste han på den mest storslåede måde sin kærlighed for menneskeheden og den fulde udøvelse af sin vilje ved modigt og beslutsomt at stå overfor sin mest krævende prøvelse. I Getsemane have, helt alene, led han den mest intense smerte og blødte fra hver en pore.



Han underkastede sig fuldstændigt sin Fader og sonede for vore synder og påtog sig også vore sygdomme og lidelser for at vide, hvordan han kunne hjælpe os (se Alma 7:11–13).

Vi er i gæld til ham og vor himmelske Fader, fordi hans offer velsignede alle, fra Adam, det første menneske, til det sidste af alle mennesker.

Freiserens fordømmelse og korsfæstelse

Da hans lidelser i Getsemane var ovre, overgav han sig frivilligt til sine fjender. Han blev forrådt af en af sine

egne, hurtigt dømt, både uretfærdigt og ulovligt, i en retssag, der både var manipuleret og ufuldstændig. Samme aften blev han anklaget for blasfemi og dømt til døden. I deres had og hævnthørst – fordi han vidnede for dem, at han var Guds Søn – konspirede hans fjender for at få Pilatus til at dømme ham. Af den grund ændrede de anklagen fra blasfemi til tilskyndelse til oprør, så han ville blive slået ihjel ved korsfæstelse.

Hans dom foran romerne var endnu værre: Deres latterliggørelse

og hån angående hans åndelige rige, den ydmygende kroning med torne-kronen, hans smertefulde pisk og den forlængede lidelse af hans offentlige korsfæstelse var alt sammen en tydelig advarsel til alle, der ville vove at erklære, at de var hans discipel.

Verdens Forløser udviste under alle sine lidelser en enestående selvkontrol. Han tænkte altid på at velsigne andre; kærligt og omsorgsfuldt bønfuldt han Johannes om at tage sig af sin mor Maria. Han bad sin Fader i himlen om at tilgive bødlerne, der

korsfæstede ham. Da hans værk på jorden var opfyldt, overgav han sin ånd til Gud og tog sit sidste åndedrag. Kristi fysiske legeme blev bragt til graven og forblev der i tre dage, uforstyrret.

Forløserens arbejde blandt de døde

Mens Frelserens disciple var sorgfulde, mismodige og usikre, udstrakte han i en anden fase af Herrens storslåede plan sin tjenestegering på en ny måde. I den korte periode på tre dage arbejdede han utrætteligt for at organisere det store arbejde med frelse blandt de døde. Disse

dage blev nogle af de mest håbefulde dage for hele Guds familie. Under det besøg organiserede han sine trofaste tilhængere, så de kunne viderebringe forløsningens glædelige budskab til dem, som i livet ikke lærte den vidunderlige plan at kende, eller som havde afvist den. Nu ville de få mulighed for at blive sluppet fri af deres fangenskab og blive forløst af Gud, der er Gud for både de levende og døde (se L&P 138:19, 30–31).

Opstandelsens førstegrøde

Da hans arbejde var afsluttet i åndeverdenen, vendte han tilbage til

jorden – for at forene sin ånd med sit legeme for evigt. Selvom han fuldstændigt havde vist sin magt over døden, viser beretningerne i skriften om dem, han bragte tilbage til livet før sin opstandelse, at de kun kom tilbage til et liv, der mirakuløst var blevet forlænget; de ville stadig dø på et tidspunkt.

Kristus var den første, der opstod, og som aldrig vil dø igen, og som for evigt vil have et fuldkomment, evigt legeme. I hans opstandne tilstand viste han sig for Maria, der tilbad ham, lige så snart hun genkendte ham. Vor Forløser advarede hende med stor ømhed om sin nye og herliggjorte tilstand: »Hold mig ikke tilbage, for jeg er endnu ikke steget op til Faderen« (Joh 20:17) – hvilket yderligere beviser, at hans tjenestegering i åndeverdenen var virkelig og fuldendt. Senere sagde han som bekræftelse af realiteten af sin opstandelse: »Jeg stiger op til min fader og jeres fader, til min Gud og jeres Gud« (Joh 20:17). Efter han havde været hos sin Fader, vendte han tilbage og viste sig for sine apostle. »[Han] viste ... dem sine hænder og sin side. Disciplene blev glade, da de så Herren« (Joh 20:20).

Forløseren vil vende tilbage

Jeg vidner om, at Kristus vil vende tilbage på en måde, der er meget forskellig fra sit første komme. Han vil komme i magt og herlighed med alle de retfærdige og trofaste hellige. Han vil komme som Kongers Konge og Herrers Herre, som Freds Fyrste, den lovede Messias, Frelseren og Forløseren, for at dømme de levende og de døde. Jeg elsker ham og tjener ham af hele mit hjerte, og jeg beder om, at vi må tjene med glæde og hengivenhed, at vi må forblive trofaste mod ham indtil enden. I hans navn, ja, Jesu Kristi navn. Amen. ■

